

Ngõ Nhỏ

Huế có nhiều ngõ nhỏ, nhưng tôi yêu những ngõ nhỏ ở các đường phố trong nội thành, nhất là mùa hạ, mùa thu xứ Huế. Tôi sống mấy chục năm ở Huế, mà vẫn băng khuâng mỗi lần dạo quanh ngõ nhỏ. Trưa hè nào bằng lặng, sáng xuân nào êm ả, tâm hồn thư thái lạ thường. Mỗi ngõ nhỏ như một nét tâm sự một vẻ riêng tư rất Huế. Hàng rào chè tàu còn đó, xanh thắm điểm xuyết những dây tơ hồng vàng rực, làm nhớ mung lung thời thơ ấu. Hãy còn những ngõ nhỏ lát gạch và còn cả những con đường bạc phách nắng hạ, lấm lũi mưa đông. Góc vườn nhà ai cây Thiên tuế lá màu huyết dụ còn đầm giọt sương đêm. Hoa chanh rụng đầy sân trước- tiếng hót chích choè xao động, một nhịp chào mào diu dặt thương mến làm sao!

Tôi vẫn lên về trên những con đường với những ngõ nhỏ dẫn vào các ngôi chùa ở Huế. Trưa hè oi nồng, ngồi dưới bóng mát cây bồ đề, cây sen ven hồ, đắm chiêu đãi theo những tấm cá lay động mặt nước, để nhớ lại thời thơ trẻ, quên đi một thoáng những bộn bề cơm áo đời thường.

Từ những ngõ nhỏ đi ra đường phố. Từ những gốc bàn, gốc nhãn đó, hồi nào còn tuổi lên chín lên mười đã nhảy ùm bơi lội sông Hương làn da sạm nắng trời và tóc xanh đầm nước. Sống động tiếng cá đớp chân bèo, tiếng lá vang trước gió nhẹ bay, sóng gợn lăn tăn và cả đằng sau là những ngõ trúc quanh co, phố phường tĩnh lặng. Tiếng chuông, tiếng mõ lúc hoàng hôn trời màu "tím Huế". Những ngõ nhỏ bình minh mở ra một ngày náo nhiệt, mãi còn sâu đậm trong lòng.

Bây giờ đi qua những ngõ nhỏ, lòng bỗng rung một niềm thương cảm vì đã có nhiều nhà hộp và rồi chuyện "kinh tế vỉa hè" lấn chiếm lòng đường ngay những ngõ nhỏ vùng ven.

Cho dầu bây giờ đã khác ngày xưa nơi cánh chuồn bay dọc ngang ngõ nhỏ. Vẫn trong sương sớm ngõ nhỏ mở ra phố phường Huế. Vẫn chúng láng láng khê nồng của rượu nhà ai mới nấu.

Thế rồi, một buổi mai đó, chỉ một giọt nắng len vào cửa sổ hay trong đêm khuya thức giấc giật mình thấy ánh trăng xuyên qua hàng chè tàu trước ngõ. Hoặc một hôm tình cờ nếm lại vị ngọt ngào của cây kiếng ở ngõ quê. Chỉ một chút vàng của nắng, một chút buồn cảnh ánh trăng hay một chút tê tê nơi đầu lưỡi cũng đủ để khua dậy mọi âm thanh nơi những ngõ nhỏ đã một thời vang bóng.